

Arrest

nr. 288 609 van 8 mei 2023
in de zaken RvV X / II, RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 4 december 2022 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 november 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 5 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinqüies*) (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinqüies*) (RvV X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 27 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 25 juni 2018 België binnen.

Eerste en tweede verzoekers zijn de ouders van derde verzoekende partij. Zij vormen samen een gezin.

Eerste en tweede verzoekers dienen op 13 juli 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming in wat uiteindelijk resulteerde in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder nummer 248 791 van 8 februari 2021, die de verzoekers niet erkent als vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 17 februari 2021 dienen eerste en tweede verzoekers een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 15 april 2021 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van elk van hen een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad verworpen met arrest 258 211 van 15 juli 2021.

Op 3 augustus 2021 dient derde verzoeker, als minderjarige, zelf een verzoek om internationale bescherming in. Op 4 juli 2022 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot het niet-ontvankelijk verklaren van de aanvraag. Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad verworpen met arrest 278 383 van 7 oktober 2022.

Op 16 april 2021 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze wordt op 7 november 2022, met kennisgeving op 8 november 2022, onontvankelijk verklaard.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 november 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze kent de volgende redengeving:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.04.2021 werd ingediend en geactualiseerd op 26.04.2021, 27.08.2021 en 05.11.2021 door :

H. M. J. A. (R.R.: ...)
geboren te Caracas op X

R. A. D. M. (R.R.: ...)
geboren te San Cristobal op X

+ minderjarig kind:
H. R., D. J. D. L. A. (R.R. : ...)
geboren te Colon op X

Nationaliteit: Venezuela
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen dienden op 13.07.2018 een eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 08.02.2021 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 17.02.2021 diende betrokkenen een tweede VIB in, doch deze werd op 15.04.2021 niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Betrokkenen gingen tegen deze beslissing in beroep bij de RVV, dit beroep werd verworpen op 15.07.2021. Op 03.08.2021 diende het minderjarig kind een eigen VIB in, dewelke niet in overweging werd genomen door het CGVS op 04.07.2022. Het beroep tegen deze beslissing, ingediend bij de RVV, werd verworpen op 07.10.2022.

De duur van de procedures – met name iets meer dan 2 jaar en 6 maanden voor het eerste VIB, iets minder dan 5 maanden voor het tweede en iets meer dan 2 maanden voor het VIB van het minderjarig kind – was ook niet van de aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij vervolging vrezen in het land van herkomst doch leggen zij geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen. De loutere vermelding dat betrokkenen vervolging vrezen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Verder tonen betrokkenen ook niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien dient er opgemerkt te worden de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale en/of sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat wil zeggen dat betrokkenen niet definitief gescheiden zullen worden van hun sociale relaties, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenen verwijzen naar de instructie van de toenmalige minister Turtelboom van 26.03.2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat deze instructie integraal werd opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd echter vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg kunnen we dus stellen dat de instructie niet meer van toepassing is. Daarnaast beroepen betrokkenen zich tevens ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op diezelfde instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We wijzen er nogmaals op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat hun minderjarige dochter hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair

verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Ook wordt er gesteld dat als het minderjarig kind terug zou moeten keren, zij de door haar aangevangen studies zou moeten stopzetten, wat ten koste zou gaan van haar verdere opleiding en persoonlijke ontplooiing. Echter, er dient nogmaals opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent. Het kind kan, indien betrokkenen na een beslissing in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf toch kunnen terugkeren naar België, zonder problemen opnieuw aansluiten op school.

Ten slotte wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen op geen enkele wijze in aanraking zijn gekomen met het gerecht, waarmee zij aantonen dat zij geen gevaar vormen voor de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sedert 25.06.2018 in België verblijven, dat betrokkenen in de Belgische maatschappij zijn geïntegreerd, dat mevrouw R. A. tewerkgesteld is geweest, dat mevrouw R. A. een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur belofte heeft, dat mevrouw R. A. vrijwilligerswerk deed, dat meneer H. M. als seizoensarbeider heeft gewerkt, dat meneer H. M. een voorlopig Belgisch rijbewijs heeft, dat mevrouw R. A. en haar dochter juffrouw H. R. beide een bibliotheekkaart hebben van de gemeente Geetbeets, dat betrokkenen's dochter juffrouw H. R. ingeschreven was voor activiteiten van het Speelplein, dat betrokkenen's dochter juffrouw H. R. deelnam aan de 30ste Vlaamse veldloopweek voor scholen en is aangesloten bij de Judoclub van Geetbeets, dat betrokkenen persoonlijk waren uitgenodigd om het nationaal défilé tijdens de nationale feestdag bij te wonen, dat betrokkenen zijn ingeschreven bij de Christelijke mutualiteit, dat betrokkenen een ruime vrienden – en kennissenkring hebben opgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)"

De tweede bestreden beslissing is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies), genomen in hoofde van eerste verzoekende partij. Deze kent de volgende redengeving:

"(...)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : H. M.

voornaam : J. A.

geboortedatum : X

geboorteplaats : Caracas

nationaliteit : Venezuela

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15.04.2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 15.07.2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het land, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en minderjarig kind. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Voorts diende het minderjarig kind een verzoek om internationale bescherming in dat ondertussen negatief werd afgesloten.

Gezins- en familieleven Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en hun minderjarig kind. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Betrokkene verklaarde dat een meerderjarig tante in Italië verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand Betrokkene legde tijdens het eerste verzoek om internationale bescherming bij DVZ een medisch attest neer. De DVZ is echter niet in het bezit van actuele medische informatie waaruit kan blijken dat betrokkene op dit ogenblik in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de DVZ in het bezit te stellen van actuele medische bewijsstukken.

Betrokkene legde tijdens het verzoek om internationale bescherming van het minderjarig kind een psychologisch attest neer. We wijzen er echter op dat dit werd opgesteld door een psycholoog, die geen arts is en bijgevolg geen diagnose stelt. Voorts legde betrokkene bij het CGVS een doktersattest neer. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien zij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.

Tijdens het tweede verzoek om Internationale bescherming verklaarde betrokkene geopereerd te zijn voor nierstenen. Voorts verklaarde betrokkene dat zijn minderjarige dochter geopereerd is aan een blindedarmontsteking. Betrokkene heeft hierbij geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 07.11.2022 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, Kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 13.07.2018 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

*in uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.
(...)”*

De derde bestreden beslissing is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Deze is genomen in hoofde van tweede en derde verzoekende partij. Deze beslissing kent de volgende redengeving:

“(…)”

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : R. A.

voornaam : D. M.

geboortedatum : X

geboorteplaats : San Cristobal

nationaliteit : Venezuela

+1 kind:

• (0) (...)”

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15.04.2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 15.07.2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

- (1) *Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.*

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met haar echtgenoot en minderjarig kind. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Voorts diende het minderjarig kind een verzoek om internationale bescherming in dat ondertussen negatief werd afgesloten.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met haar echtgenoot en hun minderjarig kind. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand

Betrokkene legde tijdens het eerste verzoek om internationale bescherming twee psychologisch attesten neer.

We wijzen er echter op dat dit werd opgesteld door een psycholoog, die geen arts is en bijgevolg geen diagnose stelt. Voorts legde betrokkene zowel bij de DVZ als CGVS medische attesten neer. De DVZ is echter niet in het bezit van actuele medische informatie waaruit kan blijken dat betrokkene op dit ogenblik in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de DVZ in het bezit te stellen van actuele medische bewijsstukken.

Betrokkene legde tijdens het verzoek om internationale bescherming van het minderjarig kind een psychologisch attest neer. We wijzen er echter op dat dit werd opgesteld door een psycholoog, die geen arts is en bijgevolg geen diagnose stelt. Voorts legde betrokkene bij het CGVS een doktersattest neer. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie.

Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien zij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.

Tijdens het tweede verzoek om internationale bescherming verklaarde betrokkene emotioneel vermoeid te zijn. Voorts verklaarde betrokkene dat haar minderjarige dochter geopereerd is aan een blindedarmontsteking en voorts een maagontsteking had. Betrokkene verklaarde hierop volgend dat haar dochter volledig hersteld is.

Betrokkene heeft hierbij geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 07.11.2022 negatief afgesloten werd.

Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 13.07.2018 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

(...)”

2. Over de rechtspleging

De bestreden beslissingen betreffen dezelfde familieleden, die samen één gezin vormen. De bestreden beslissingen hangen samen en tegen de tweede en derde bestreden beslissing werden identieke middelen aangehaald. De middelen, aangehaald in het verzoekschrift gericht tegen de eerste bestreden beslissing, zijn nauw samenhangend met de middelen, gericht tegen de bevelen (tweede en derde bestreden beslissing).

Om deze redenen past het alle zaken samen te voegen.

Ter terechtzitting hierop gewezen, gaan de partijen hiermee akkoord.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voeren verzoekers de schending aan van:

“artikel 9bis en artikel 62 § 2 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen. Schending van artikel 8 E.V.R.M. Schending van artikel 3, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het kind. Schending van artikel 24.2 van het Handvest van de rechten van de EU-burger. Schending van

artikel 22bis Grondwet. Schending van de zorgvuldigheidsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel. Schending van het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel."

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Bij beoordeling ten gronde van de aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet beschikt verwerende partij over een appreciatiebevoegdheid.

Het past er aan te herinneren dat 'buitengewone omstandigheden' geen omstandigheden van overnacht zijn. Hierover bepaalt de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9, derde lid Vreemdelingenwet dat 'de betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen (bijvoorbeeld omwille van oorlogsomstandigheden of ernstige ziekte'. De buitengewone aard van de door de vreemdelingen aangevoerde omstandigheden moet in ieder bijzonder geval door de overheid worden onderzocht. (RvS 9 april 1998, nr. 73.025, Rev. Dr. Étr. 1998, afl. 97, 69, noot. Zie in dezelfde zin: RvS 11 maart 1998, nr. 72.370, TVR 1998 (verkort), all. 1 en 2, 79).

Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis vreemdelingenwet zijn die omstandigheden die het voor de betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een recht op verblijf aan te vragen conform het artikel 9, lid 2 van de Vreemdelingenwet (RvS 27 oktober 2004, nr. 136.791, Rev. Dr.étr. 2004, 593).

En 'une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition (en l'occurrence l'article 9), et d'autre part, son accomplissement plus ou moins aisé dans les cas individuels et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale seraient exposées s'ils s'y soumettaient.' (RvS 1 april 1996, nr. 58.869, Rev. Dr. Étr. 1996, p. 742, n° 103.146).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient na te gaan of de overheid de beoordeling op in rechte en in feite aanvaardbare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden. (RvV nr. 214 048 van 14.12.2018).

Op basis van vermelde principes dient de beslissing beoordeeld te worden.

Verzoekers hadden in de aanvraag op pagina 3 op deze principes van de rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gewezen.

Eerste onderdeel, de ontvankelijkheid van de aanvraag tijdens een lopende asielaanvraag wordt niet beoordeeld

Verzoekers hadden in de aanvraag op pagina 3-4 gewezen op het bestaan van een lopende asielprocedure en dat dit gegeven als een buitengewone omstandigheid diende beschouwd te worden. Zij hadden hierbij verwezen naar rechtsleer en rechtspraak en ondermeer naar de arresten van Conseil d'Etat nr. 131.962 van 1 juni 2004 en van de Raad van State van 28 augustus 1996.

De bestreden beslissing geeft geen antwoord op deze argumentatie.

Het gegeven dat verwerende partij precies met haar beslissing van 7.11.2022 één maand wacht nadat de raad voor vreemdelingenbetwistingen op 7.10.2022 het beroep tegen de niet-inoverwegingname van de asielaanvraag van het minderjarig kind heeft verworpen, is geen antwoord op het argument van verzoekers met betrekking tot de ontvankelijkheid.

Er wordt overigens nergens in de beslissing gemotiveerd waarom met vermeld argument geen rekening is gehouden. Minstens ontbreekt het eventuele motief dat zou stellen dat gezien de asielprocedure beëindigd is, het argument van verzoekers wordt afgewezen. In die zin is minstens de motiveringsplicht geschonden.

Verder is het betwistbaar vanuit de redelijke termijnvereiste en algemeen het zorgvuldigheidsbeginsel dat verwerende partij een beslissing laat aanslepen (anderhalf jaar) duidelijk om niet te moeten ingaan op het argument van verzoekers.

Verzoekers betwisten ook de mogelijk onderliggende redenering dat op die wijze iedere asielaanvrager een ontvankelijke aanvraag zou kunnen doen, wat eventueel aanleiding zou kunnen geven tot misbruik van de asielprocedure. Te buiten gelaten dat deze redenering het principe miskent van de internationale bescherming die ook geldt lopende een asielaanvraag, gaat ze ook niet op in die zin dat in dat geval de Belgische Staat op zich de gegrondheid van de aanvraag dient te beoordelen. Het aanvragen van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet lopende een asielprocedure, leidt niet automatisch tot de gegrondheid ervan. In die zin is de praktijk om te wachten tot de asielprocedure is afgelopen om zo te kunnen oordelen over de ontvankelijkheid van de aanvraag, betwistbaar en alleszins niet conform de bepalingen van artikel 9bis vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tweede onderdeel, de beslissing geeft een onjuiste, minstens niet afdoende motivering voor de afwijzing van de vrees voor terugkeer

In dat kader is het eveneens niet zorgvuldig om als motief (niet met betrekking tot de ontvankelijkheid gezien de lopende asielprocedure, maar wel met betrekking tot de door verzoekers opgeworpen vrees voor terugkeer naar Venezuela), te stellen dat verzoekers beweren dat zij vervolging vrezen, 'doch geen bewijzen voorleggen die deze bewering kunnen staven' en 'het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen', en 'de loutere vermelding dat betrokkenen vervolging vrezen volstaat niet om de buitengewone omstandigheden te aanvaarden'.

Deze motivering is duidelijk niet afdoende. De bestreden beslissing vermeldt zelf dat er drie asielprocedures gevoerd werden; de bestreden beslissing, die nu door verwerende partij bewust de dag wordt genomen dat de laatste asielprocedure beëindigd werd, miskent op zich het bestaan van de drie asielaanvragen, die in het administratief dossier aanwezig zijn. Deze asielaanvragen kunnen niet genegeerd worden. Er kan niet gesteld worden dat er 'geen begin van bewijs' voorligt, noch dat het gaat om 'een loutere vermelding' dat zij vervolging vrezen. Deze motivering is feitelijk onjuist en is alleszins niet afdoende.

In de aanvraag hadden verzoekers gewezen op die vrees voor terugkeer en dat zij door de asielaanvragen 'klaarblijkelijk' te kennen geven dat zij vervolging vrezen in Venezuela.

De bestreden beslissing stelt niet en motiveert niet dat de afwijzingen van de asielaanvragen een motief zijn om te stellen dat de aanvraag niet ontvankelijk is. Het motief dat wel gebruikt wordt (geen begin van bewijs, loutere vermelding) is een onjuist motief.

Verder is het zo dat in het kader van internationale bescherming enerzijds en de aanvraag op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet anderzijds, de onzekerheid rond de veiligheid van verzoekers op een andere wijze dient beoordeeld te worden. De asielaanvraag wordt beoordeeld op basis van de specifieke criteria van de conventie van Genève en van de artikels 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis vreemdelingenwet hanteert een ander criteria met name buitengewone omstandigheden. Het afwijzen van asielaanvragen betekent op zich niet dat de, minstens subjectieve vrees omwille van de onzekerheid rond de veiligheid, niet aanwezig zou zijn. Deze dient op zich beoordeeld te worden als een al of niet buitengewone omstandigheid. De bestreden beslissing doet dit niet.

Derde onderdeel, De beslissing heeft bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden niet alle ingeroepen elementen onderzocht en/of beoordeeld

Verzoekers hadden in de aanvraag pagina 2 onder 'voorafgaande overwegingen' gesteld dat het gegeven dat de aanvraag op twee aspecten steunt (ontvankelijkheid, gegrondheid) niet uitsluit dat éénzelfde feit tegelijkertijd een buitengewone omstandigheid is die toelaat het verzoek in België in te dienen en een reden is om de toekenning van de verblijfsmachtiging te rechtvaardigen.

'Que l'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour.'
(RvS 9 april 1998, n° 73.025, Rev. Dr. Étr., 1998, n° 97, p. 69; RvS 23 mei 2000, arrest n° 87.462).

Verzoekers hadden bij de aanwaag uitdrukkelijk gesteld dat zij de Belgische Staat vroegen bij het onderzoek van de ontvankelijkheid 'het geheel van gegevens' ingeroepen in het kader van de aanwaag in overweging te nemen, ook de argumenten ten gronde.

De bestreden beslissing doet dit niet en zondert in de laatste alinea van de motivering verschillende door verzoekers 'overige aangehaalde elementen' af (ook elementen die verzoekers in het kader van de ontvankelijkheid hadden aangehaald) om te stellen dat deze tot de gegrondheid behoren en 'in deze fase' niet behandeld worden.

1.

De beslissing stelt in de laatste paragraaf van de motivering op pagina 2-3 dat de overige aangehaalde elementen niet aanmerking komen omdat zij behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Er wordt hierbij (traditioneel en copy past) verwezen naar rechtspraak uit 2001 en 2009 van de Raad van State.

De elementen die dan vermeld worden zijn: het verblijf sedert 25.6.2018; integratie, met name tewerkstelling mevrouw R. A. en de heer H. M., vrijwilligerswerk R. A., rijbewijs H. M., bibliotheekkaart R. A. en dochter, activiteiten dochter (Speelplein, 30ste Vlaamse veldloopweek, Judoclub Geetbeets), uitnodiging familie défilé nationale feestdag, aansluiting mutualiteit, ruime vrienden- en kenniskring.

Al deze elementen worden niet in overweging genomen. Verzoekers hadden overigens nog diverse andere elementen ingeroepen die niet overwogen worden (zie verder).

2.

De geciteerde rechtspraak van de Raad van State wordt foutief geïnterpreteerd en toegepast en overigens selectief aangewend. Waar in andere beslissingen vroeger nog verwezen werd naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest van 4 december 2014 nr. 10.943, gebeurt dit thans (wijze) niet meer. Dit arrest stelt niet dat integratie geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken maar integendeel dat integratie in uitzonderlijke gevallen wel als buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden. Verder negeert de beslissing ook de rechtspraak van de Raad van State uit 1998 en 2000 die door verzoekers in de aanvraag is geciteerd.

3.

Minstens dient opgemerkt dat de rechtspraak inmiddels meer algemeen stelt dat elementen van 'integratie' wel in overweging moeten genomen worden bij het beoordelen van buitengewone omstandigheden. De discretionaire bevoegdheid van verwerende partij gaat inderdaad niet zover dat er geen objectiviteit is in de te hanteren criteria.

De rechtspraak is overwegend van mening dat alle omstandigheden dienen beoordeeld te worden vanuit de vraag of zij als buitengewone omstandigheden te weerhouden zijn. De discussie is dus niet of bepaalde omstandigheden al of niet moeten beoordeeld worden en sommigen kunnen uitgesloten worden in het kader van de beslissing over de ontvankelijkheid. De discussie gaat er over of alle door verzoekers aangebrachte omstandigheden beoordeeld zijn geworden vanuit de vraag of zij buitengewone omstandigheden uitmaken. Door zonder meer bij de beoordeling bepaalde omstandigheden uit te sluiten schendt de beslissing artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit artikel laat niet toe, zelfs niet in het kader van de discretionaire bevoegdheid, bepaalde omstandigheden uit te sluiten van beoordeling in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

4.

De bewering, in dit kader, dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, is onterecht gelet op hogervermelde en onderstaande rechtspraak, die de discussie perfect kadert:

« Les circonstances exceptionnelles, qui ne sont pas définies par l'article 9bis précité, ne sont pas des circonstances de force majeure. Partant, il appartient à l'autorité d'apprécier, dans chaque cas d'espèce, le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger, étant entendu que l'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en *Beleieve* et un

motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour. » (RvV 21 december 2009, nr. 36.370.) (eigen onderlijning)

Verzoekers verwijzen in dat kader naar wat de Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998: dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn, maar (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69) buitengewone omstandigheden "zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen". De Raad van State sluit geen omstandigheden uit van de beoordeling; alle omstandigheden dienen vanuit vermelde optiek beoordeeld te worden.

Verzoekers verwijzen in dit kader nog naar het arrêt CCE n° 257 290 van 28 juni 2021 in de zaak El Rhadag Sanaa en waarvan de motivering door verzoekster wordt bijgetreden. Deze motivering is in casu van toepassing zowel wat betreft het principe dat verwerende partij niet gebonden is door een onderscheid tussen omstandigheden in verband met ontvankelijkheid en omstandigheden in verband met gegrondheid, dat alle omstandigheden in acht moeten worden genomen, en waarbij herinnerd wordt aan de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat buitengewone omstandigheden deze zijn die het onmogelijk of zeer moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

Arrêt CCE n° 257 290:

3.1. Sur les trois branches du moyen unique réunies, le Conseil rappelle que l'obligation de motivation formelle des actes administratifs implique que la décision administrative fasse apparaître, de façon claire et non équivoque, le raisonnement de son auteur de manière à permettre à l'administré de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle.

Par ailleurs, lorsque l'administré estime que l'obligation de motivation matérielle a été violée par l'autorité administrative, il est appelé à démontrer que les constatations factuelles sur lesquelles s'appuie la décision attaquée ne sont pas exactes, ou que les conclusions que l'autorité administrative en déduit sont manifestement déraisonnables.

3.2. Le Conseil rappelle également qu'une demande d'autorisation de séjour, introduite en application de l'article 9bis de la Loi requiert un doublé examen de la part de l'autorité, à savoir, d'une part, la recevabilité de la demande, eu égard aux circonstances exceptionnelles invoquées, d'autre part, le fondement de la demande de séjour.

L'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour.

Il s'ensuit que l'administration n'est pas liée par la distinction entre circonstances exceptionnelles et motifs de fond présentée dans la demande d'autorisation de séjour. Elle peut examiner en tant que circonstances exceptionnelles des éléments que l'intéressé a invoqués pour justifier la demande au fond pour autant qu'il découle, sans hésitation possible, de l'ensemble de l'acte qu'elle a entendu demeurer au stade de la recevabilité et que le demandeur ne puisse se méprendre sur la portée de la décision.

Dans le cadre d'une demande d'autorisation de séjour introduite sur la base de l'article 9bis de la Loi, l'appréciation des « circonstances exceptionnelles » auxquelles se réfère cette disposition constitue une étape déterminante de l'examen de la demande, dès lors qu'elle en conditionne directement la recevabilité en Belgique, en dérogation à la règle générale d'introduction dans le pays d'origine ou de résidence de l'étranger, et ce quels que puissent être par ailleurs les motifs mêmes pour lesquels le séjour est demandé. Il a par ailleurs déjà été jugé que les « circonstances exceptionnelles » sont des circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande de séjour, que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées doit être examiné par l'autorité administrative dans chaque cas d'espèce, et que si celle-ci dispose en la matière d'un large pouvoir d'appréciation, elle n'en est pas moins tenue de motiver sa décision et de la justifier adéquatement. Les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9bis de la Loi sont donc des circonstances dérogatoires destinées, non pas à fournir les raisons d'accorder l'autorisation de séjourner plus de trois mois dans le Royaume, mais bien à justifier les raisons pour lesquelles la demande est formulée en Belgique et non à l'étranger.

Verzoekers verwijzen verder naar de rechtspraak van uw Raad die impliciet stelt dat goede integratie en lang verblijf bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden moeten betrokken worden.

De RvV stelt inderdaad dat indien volgens DVZ een goede integratie en een lang verblijf gegevens zijn die kunnen maar niet moeten leiden naar een gunstige beslissing, en daarom beslist dat deze gegevens onvoldoende zijn voor een machtiging tot verblijf, is deze motivering onvoldoende daar ze de vreemdeling niet toelaat te begrijpen waarom in zijn geval deze gegevens onvoldoende zijn om een machtiging te verkrijgen, (zie ondermeer. RvV 26 april 2012, nr. 80 255; RvV 24 mei 2012, nr. 81 668; RvV 31 januari 2019, nr. 216 253).

5.

De bestreden beslissing beoordeelt de aanvraag van verzoekers niet vanuit de vermelde verplichtingen daar zij diverse elementen die door verzoekers zijn ingeroepen volledig buiten beschouwing laat, zoals de beslissing expliciet stelt in de laatste alinea's van de motivering.

Reeds om reden dat bepaalde elementen ten onrechte worden uitgesloten bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden dient de beslissing te worden vernietigd wegens schending van artikel 9bis vreemdelingenwet en van de motiveringsverplichting.

Vierde onderdeel, De beslissing schendt artikel 8 EVRM en miskent de integratie en verblijfsduur van verzoekers in België

1.

De gevestigde rechtspraak in verband met belangen van het gezins-, familie- en privéleven wordt niet gerespecteerd door de bestreden beslissing

Het recht op artikel 8 E.V.R.M. van verzoekers kan een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis vreemdelingenwet (RvV 29 april 2010, nr. 42.695; RvV 4 september 2009, nr. 31.162).

Verzoekers verwijzen in dit kader naar het arrest nr. 167 409 van 11 mei 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, (eigen onderlijning)

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het Hof) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze reken in g moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda - Muzinga v. Frankrijk, par. 68). Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven blijkt dat dit begrip niet is gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM. Het Hof onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, §53, 2002-1). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden hissen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zieh opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59). De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven evenwel niet absoluut is. Het kan immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van deze bepaling uitdrukkelijk hebben uiteengezet. Het Hof stelde eveneens dat het intrekken van een verblijfsrecht, bijvoorbeeld omdat de persoon werd veroordeeld voor een crimineel feit, een inmenging betekent in zijn of haar recht op eerbiediging van het privé- en of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, § 104). De inmenging

van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De Staat beschikt daarbij over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, 31 januari 2006, § 39; EHRM, *Sen v. Nederland*, 21 december 2001, § 31; EHRM, *Ahmut v. Nederland*, 28 november 1996, § 63; EHRM, *Gül v. Zwitserland*, 19 februari 1996, § 38; EHRM, *Keegan v. Ierland*, 26 mei 1994, § 49). In casu zou er sprake kunnen zijn van een eerste toelating. De Raad stelt weliswaar op basis van het administratief dossier vast dat verzoeker van januari 2009 tot februari 2012 in het bezit was van een attest van immatriculatie. Daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een eerste toelating, dan wel een inmenging in het privéleven, is dit onderscheid in casu van relatief belang, nu in het geval van de eerste toelating moet worden overgegaan tot een fair balance test naar de eventuele positieve verplichtingen van de Staat en in het geval van een inmenging tot een proportionalitysonderzoek. Het Hof erkent de relativiteit van dit onderscheid in zijn rechtspraak (EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, *Kaplan en anderen v. Noorwegen*, § 68 - 69 met verwijzing naar: EHRM 26 april 2007, *Konstantinov v. Nederland*, no. 16351/03, § 46; EHRM 1 december 2005 *Tuquabo-Tekle en anderen v. Nederland*, no. 60665/00, § 42; EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63, *Reports of Judgments and Decisions 1996-VI*; EHRM 19 februari 1996, *Gül v. Zwitserland*, § 63, *Reports of Judgments and Decisions 1996-I*; EHRM 21 februari 1990, *Powell and Rayner v. Verenigd Koninkrijk*, § 41, Series A no. 172). Uit de rechtspraak van het Hof blijkt immers dat hoewel er een onderscheid kan gemaakt worden tussen beide soorten van beoordeling, zowel in het kader van een proportionalitysonderzoek als in het kader van de fair balance toets het oordeel afhankelijk zal zijn van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend geval van de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt bij verwijdering naar het land van bestemming, van de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, van de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (*Solomon v. Nederland* (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000)).

2. Toepassing

2.1.

Verzoekers hadden in de aanvraag van 16 april 2021 op pagina 5-7 onder de titel 'Privéleven van verzoekers: artikel 8 EVRM', gewezen op:

-de verblijfsduur van 3 jaar, merendeels in een procedure internationale bescherming;

-volledige integratie, gezins- en familielevens in België:

(1) in dat kader hebben zij gewezen op het serieus sociaal netwerk dat zij uitgebouwd hebben; inburgering van beide ouders; Nederlandse taalkennis.

(2) in dat kader hebben zij gewezen op hun doorgedreven wil om economisch actief te zijn in België.

Voor R. A.: inschrijving VDAB, individuele beroepsopleiding bouwkundig tekenaar onder IBO met contract bij architectenbureau; tweemaal allerhande vrijwilligerswerk oa via gemeentebestuur Geetbeets, kinderopvang vrije basisschool; tewerkstelling als poetspersoneel school S.-P.; gelegenheidsarbeidster firma B. O.; tewerkstelling via Randstad. Zij bewoog gelijkwaardigheid van haar buitenlands architecten diploma uit Venezuela op niveau bachelor en had direct daarna een arbeidsovereenkomst met een architectenbureau. Zij legde loonbrieven voor.

Voor H. M.: seizoenarbeider 2020; Venezolaans rijbewijs omgezet in voorlopig Belgisch rijbewijs (oa vrachtovervoer).

(3) in dat kader hebben zij gewezen op de integratie van de dochter D. School sedert 1.9.2018, reeds drie schooljaren (thans vier). Bibliotheekkaart en leest veel. Sportief: deelname veldloopweek scholen; judoclub Geetbeets; deelname Speelpleinen.

(4) in dat kader hebben zij gewezen op aspecten van integratie van de ganse familie: de uitzonderlijke eer van een persoonlijke uitnodiging défilé op Nationale Feestdag 21 juli 2019; correcte betalingen aan Fedasil; brieven van vrienden en kennissen, met 'in het oog springend' brief R. G. die zelf 18 jaar voor

de dienst vreemdelingezaken gewerkt heeft en die de regularisatie ondersteunt; attest OCMW Geetbeets dat doorgedreven integratie aantoonst.

Op basis van al deze elementen hadden verzoekers gesteld dat dit gezins- en/of privéleven de aanvraag rechtvaardigt.

2.2.

Het enige motief dat de bestreden beslissing over dit onderdeel van de aanvraag geeft is 'dat artikel 8 EVRM niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren voor het hele gezin geldt', 'dat hun sociale banden geen afhankelijkheid aantonen' en dat zij nog kunnen terugkeren als de machtiging wordt toegestaan.

2.3.

Dit motief is niet afdoende.

Het miskent (zie geciteerde rechtspraak) de noodzaak om bij een maatregel die zich inmengt in het privéleven billijk en op passende wijze rekening te houden met de belangen van verzoekers. Het motief beperkt de 'beoordeling' van artikel 8 EVRM tot het loutere gezinsleven, terwijl het ook het privéleven betreft. Het motief dat het hele gezin kan terugkeren miskent het aspect van het privéleven, dat ruimer is dan enkel het gezinsleven. In die zin diende de bescherming van de ontwikkelde en onderhouden banden niet alleen met hun familie maar ook met de buitenwereld beoordeeld te worden. Het geheel van de sociale banden moest onderzocht worden; een analyse ervan moet gebeuren; een faire balance toets en een proportionaliteitstoets op basis van precieze omstandigheden eigen aan 'het voorliggend geval', dus concreet, diende verricht te worden.

Niets van dit alles is gebeurd door de bestreden beslissing. De diverse concrete en door verzoekers aangehaalde elementen werden niet onderzocht. Er werd geen enkele rekening mee gehouden. Zij werden niet beoordeeld omdat zij werden afgevoerd als te behandelen bij de grond van de zaak (zie derde onderdeel).

Wanneer er dan toch het element van lange verblijfsduur wordt aangehaald (laatste alinea pagina 1), is het niet in dit kader van artikel 8 EVRM (maar wel om te stellen dat de procedures niet onredelijk lang hebben geduurd) en is het bovendien nog feitelijk onjuist. De duur van de procedures wordt met één jaar misrekend (2 jaar en zes maanden, in plaats van 3 jaar en zes maanden). Op zich is dit reeds een motief om de beslissing te vernietigen daar de materiële motivering onjuist is. En verder wordt geen rekening gehouden met de gehele verblijfsduur, die moet in aanmerking genomen worden op het ogenblik van de beslissing zelf; die verblijfsduur was 4 jaar en vijf maanden.

Artikel 8 EVRM en artikel 9bis vreemdelingenwet alsmede de motiveringsverplichting zijn geschonden.

Vijfde onderdeel, de beslissing schendt de rechten en belangen van het minderjarig kind.

1.

Verzoekers verwijzen naar de specifieke overwegingen over het belang van minderjarige kinderen in het arrest nr. 167 409 van 11 mei 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, (eigen onderlijning

Verzoeker stipt geheel terecht aan dat door het Hof bijzondere aandacht wordt besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test: "the Court observes that the best interests of the applicant's children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. »

En verder "It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it." (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, § 118-120). Zie ook in het

kader van de proportionaliteit: “Lorsqu’il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d’un âge où ils peuvent s’adapter à un environnement différent (voir parmi d’autres, *darren Omoregie et autres, précité*, §66, *Arvelo Aponte c. Pays-Bas*, n° 28770/05, § 60, 3 november 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu’il s’agit de familles avec enfants, l’intérêt supérieur de l’enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l’évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention. » (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili t. België*, § 143 - 144). Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben.

Hierbij benadrukt verzoeker terecht dat moet worden rekening gehouden met de fundamentele vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop ze zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving. Het Hof heeft reeds herhaaldelijk verklaard dat de vereisten van de bepalingen van het Verdrag moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag (EHRM 5 februari 2002, *éonka t. België*, § 83; 26 april 2007, *Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk*, § 66 en GwH 16 januari 2014, nr. 1-2014, B. 8.3.).

2.

2.1.

Verzoekers hadden met betrekking tot het kind specifieke argumenten aangehaald in de aanvraag, en deze met stukken gestaafd.

Zij hebben gewezen op de integratie van de dochter D., die naar school gaat in België sedert 1.9.2018, reeds drie schooljaren (op ogenblik van de beslissing reeds vier jaar). Dochter die een bibliotheekkaart heeft en leest veel. Dochter die zeer sportief is: deelname veldloopweek scholen; judoclub Geetbeets; deelname Speelpleinen.

2.2.

De bestreden beslissing motiveert in paragraaf 5 op pagina 2 over het minderjarig kind.

Het gaat om een loutere stereotype motivering (geen gespecialiseerd onderwijs nodig; scholing in precair verblijf; tijdelijke verwijdering zodat studies slechts tijdelijk moeten stopgezet worden) die in zowat alle beslissing in verband met minderjarige kinderen voorkomt; er is geen specifieke motivering met betrekking tot de concrete elementen die met betrekking tot het kind in de aanvraag werden aangehaald, en die hierboven geciteerd werden.

Ook deze stereotype motiveringen gaan niet op.

2.3.

De beslissing motiveert niet met betrekking tot de concrete elementen die door verzoekers voor het kind werden ontwikkeld, noch op basis van de aan het kind toegekende rechten in het Kinderrechtenverdrag, het Handvest en de Grondwet.

Artikel 22bis Grondwet formuleert het recht op eerbiediging van de morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit van het kind; het recht om zijn mening te kennen te geven in alle aangelegenheden die het aangaat; het belang van het kind als eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

Artikel 3 Kinderrechtenverdrag en artikel 24.2 Handvest stellen dat de belangen van het kind bij een beslissing die voor het kind gevolgen heeft ‘de eerste overweging’ en ‘een essentiële overweging zijn’.

Artikel 28-29 Kinderrechtenverdrag bepalen het recht op onderwijs en ontplooiing van het kind.

De directe werking van het Kinderrechtenverdrag juncto artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten EU is erkend. Daardoor heeft artikel 3 Kinderrechtenverdrag directe werking in België wanneer het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht. (RvV nr. 97.183 van 21.2.2013; RvV nr. 123.160 van 28.4.2014; RvV nr. 121.015 van 20.3.2014). Daar de weigeringsgrond een omzetting is van het Europees recht moet ook rekening gehouden worden met het Handvest. Het Kinderrechtenverdrag heeft het directe werking.

2.4.

De overwegingen gaan niet uit van de vereiste dat het hoger belang van het kind 'zeer belangrijk' is, dat er 'bijzondere aandacht' aan moet besteed worden en dat de belangen van het kind de eerste overweging (artikel 3 Kinderrechtenverdrag) en de essentiële overweging (artikel 24.2 Handvest) moeten zijn bij elke beslissing die gevolgen heeft voor het kind. De stereotype motivering in verband met het kind is in feite de zesde (voorlaatste) overweging.

De motivering gaat enkel over de schoolcarrière van het kind, terwijl de situatie van het kind een veel ruimere beoordeling vereist, conform de elementen die in het kader van het Kinderrechtenverdrag in aanmerking moeten worden genomen. Zo houdt de beslissing geen rekening met de duurtijd van het verblijf van het kind, noch met het feit dat het belangrijke buitenschoolse activiteiten had aangetoond.

Evenmin motiveert de stereotype redengeving op afdoende wijze over de praktische haalbaarheid van de terugkeer van het kind naar Venezuela en houdt zij op geen enkele wijze rekening met de proportionaliteit; er wordt geen 'voldoende gewicht' gegeven aan het belang van het kind. De fundamentele vraag of het kind zich nog kan aanpassen aan een andere omgeving, komt niet eens aan bod.

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de looptijd van de studies; inmiddels vier jaar. Er wordt geen rekening gehouden met de leeftijd van het kind (12 jaar op het ogenblik van de beslissing), wat om pedagogische redenen een belangrijk schamierjaar is in het leven van kinderen. Artikel 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag die het recht op onderwijs vestigen om dit 'geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken' en met als doel 'een zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en vermogens' worden niet gerespecteerd. De schoolcarrière van een kind van twaalf jaar afbreken voor een periode van zes maanden tot een jaar is in strijd met vermelde rechten.

Het is verder onjuist dat de schoolcarrière van het kind plaatsvond in precair verblijf; verzoekers hadden een asielprocedure lopende en gedurende deze procedures beschikken zij over een legaal verblijf, en is het dus niet alleen verblijfsrechtelijk geoorloofd, maar ook om pedagogische redenen logisch dat zij hun kind school laten lopen.

Het tijdelijk element van de verwijdering negeert dat het effectief gaat om een periode van effectieve onderbreking van de schoolcarrière. Bovendien staat op 'tijdelijk' geen duurtijd en is dat argument dan ook erg sofistisch. De praktijk toont aan dat dit over diverse maanden kan gaan, daar het doen van de aanvraag in het land van herkomst en het bekomen van een toelating, gemakkelijk tussen zes maanden en één jaar duren. Het motief miskent dat de verplichting om terug te keren inderdaad een ernstige inbreuk vormt op de normale schoolcarrière van het kind.

De beslissing schendt artikel 9bis vreemdelingenwet, de motiveringsverplichting en de in het middel vermelde artikels van het Kinderrechtenverdrag, van het Handvest en van de Grondwet, door de situatie van het kind niet als een buitengewone omstandigheid te weerhouden.

Verder werd er met betrekking tot de belangen van het kind geen effectieve proportionaliteitstoets uitgevoerd, is de beslissing minstens niet redelijk en onzorgvuldig.

Zesde onderdeel. De beslissing is willekeurig en schendt de juridische zekerheid

1.

Verzoekers hadden in de aanvraag op pagina 8-9 gesteld dat een onredelijk lange asielprocedure van driejaar van een familie met een schoolgaand kind, een element was om de aanvraag ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Verzoekers hadden hierbij verwezen naar de instructie Turtelboom van 26.3.2009 en naar de instructie van 19 juli 2009.

Verzoekers hadden in de aanvraag als volgt geanticipeerd op het gegeven dat de instructie weliswaar vernietigd werd door de Raad van State:

Ten vierde, op 26.03.2009, werd er een instructie aangenomen met betrekking tot de toepassing van het voormalige artikel 9, lid 3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, waarbij Annemie TURTELBOOM aan dringende humanitaire situaties die een "uitzonderlijke omstandigheid" vormen • die aanleiding kan geven tot de afgifte van een verblijfstitel overeenkomstig het vroegere artikel 9, lid 3, of artikel 9 bis van de wet, de situatie van "vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 3 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 4 jaar (alleenstaanden, andere families) voor de asielinstanties" heeft toegevoegd.

Ten vijfde, werd er op 19 juli 2009 een instructie over de toepassing van het vroegere artikel 9.3 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangenomen en waarin de situatie van Een vreemdeling die gedurende minstens 3 jaar lang in een langdurige asielprocedure verblijft (families met schoolgaande kinderen) beschreven.

Deze instructie werd weliswaar nietig verklaard door de Raad van State.

"Malgré l'annulation par le Conseil d'Etat de ces instructions, le Secrétaire d'Etat à la Politique de migration et d'asile s'est engagé publiquement à continuer d'appliquer les critères de ladite instruction, dans le cadre de son pouvoir discrétionnaire. [...] En outre, suite à un nouvel arrêt du Conseil d'Etat prononcé le 5 octobre 2011 (C.E., arrêt n°215.571 du 5 octobre 2011), qui a cassé un arrêt du Conseil, les critères de l'instruction du 19 juillet 2009 n'ont plus été appliqués en tant que tels mais seulement à titre de simples lignes de conduite que s'est données le ministre"-(E. DERRIKS, K. SBAI, M. VAN REGEMSTER, Le droit des étrangers. Chronique de jurisprudence 2007-2010, Les dossiers du Journal des tribunaux, n° 91, Larcier, Bruxelles, 2013, p. 142).

(Vrije vertaling : Ondanks de nietigverklaring door de Raad van State van deze instructies, heeft de staatssecretaris voor migratie en asielbeleid publiekelijk toegezegd de criteria van die instructie in het kader van zijn bevoegdheid te blijven toepassen, discretionair. [...] Daarnaast is, na een nieuw vonnis van de Raad van State uitgesproken op 5 oktober 2011 (EC, arrest nr. 215.571 van 5 oktober 2011), dat een beslissing van de Raad heeft overleden, de criteria van de instructie van de 19 Juli 2009 werd niet als zodanig toegepast, maar alleen als een eenvoudige richtlijn gegeven door de minister.)

"En juillet 2009, une série de critères issus d'un compromis ont été élaborés et fixés dans une instruction administrative [...] L'actuel/e secrétaire d'état chargée de l'Asile et la Migration, Maggie De Block (Open VLD), a dit respecter également ces critères. [...] En pratique, l'absence de critères de régularisation humanitaire ancrés dans la loi aboutit à l'arbitraire." (Caritas, Mémoire 2014. Elections fédérales. Asile et Migration, p.9).

(Vrije vertaling : In juli 2009 werd een reeks compromiscriteria ontwikkeld en vastgelegd in een administratieve instructie [...] De huidige staatssecretaris voor asiel en migratie, Maggie De Block (Open VLD), zei om ook deze criteria te respecteren, f...] In de praktijk leidt de afwezigheid van criteria voor humanitaire regularisatie die in de wet zijn verankerd tot willekeur).

In april 2012, heeft Ciré bevestigd dat: "L'administration nous assure toutefois que les critères tant temporaires (pour les demandes introduites entre le 15/09 et le 15/12/2009) que permanents continuent bien à être appliqués aux dossiers introduits dans le cadre de l'opération de régularisation" (Ciré, Actualités récentes en matière de régularisation-avril 2012, gepubliceerd op 25 april 2012, www.cire.be).

(Vrije vertaling : De administratie verzekert ons echter dat de criteria, zowel tijdelijk (voor aanvragen tussen 15/09 en 15/12/2009) als permanent, worden toegepast op de bestanden die worden geïntroduceerd als onderdeel van de regularisatieprocedure.).

Ook moet worden opgemerkt dat de Raad van State in een vonnis nr. 157.452 van 10 april 2006, uitspraak doende over het beroep van een persoon die opgeworpen had dat hij niet heeft kunnen profiteren van de richtlijnen van de minister van Binnenlandse Zaken, stelt dat "Considérant qu'à suivre la partie adverse, il ne s'agirait que d'une déclaration d'intention politique, déterminant des "règles" à

exécuter par l'Office des Etrangers, mais dénuées de caractère obligatoire et que l'Office pourrait donc respecter, ou non, selon son bon plaisir,- qu'une telle institutionnalisation de l'arbitraire administratif est évidemment inadmissible; que les moyens sont sérieux en ce qu'ils invoquent l'arbitraire et l'insécurité juridique, cette dernière admise à mots couverts par la décision querellée elle-même ("même si elle peut induire en erreur les citoyens quant à sa véritable nature").

(Vrije vertaling: Overwegende dat het volgen van de tegenpartij slechts een verklaring van politieke intentie is, bepalend voor de "regels" die door de Dienst Vreemdelingenzaken moeten worden uitgevoerd, maar dat het geen verplicht karakter heeft en dat de Dienst derhalve al dan niet moet respecteren, naar zijn genoegen; dat een dergelijke institutionalisering van bestuurlijke willekeur kennelijk niet-ontvankei ijk is; dat de middelen ernstig zijn in die zin dat ze een beroep doen op willekeur en juridische onzekerheid, de laatste heeft toegegeven in woorden die onder de bestreden beslissing zelf vallen ("zelfs als het de burgers kan misleiden over zijn ware aard").

2.

De bestreden beslissing motiveert hierover op pagina 2, vierde alinea:

Betrokkenen verwijzen naar de instructie van de toenmalige minister Turtelboom van 26.03.2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat deze instructie integraal werd opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd echter vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198. 769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg kunnen we dus stellen dat de instructie niet meer van toepassing is. Daarnaast beroepen betrokkenen zich tevens ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op diezelfde instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We wijzen er nogmaals op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

3.

De motivering in de beslissing beantwoordt op diverse punten niet de door verzoekers opgeworpen toepassingsgevolgen van de vermelde instructies: de Staatssecretaris die zich geëngageerd heeft de criteria toe te passen en te respecteren in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid, de Raad van State die er op wees dat de criteria als eenvoudige richtlijnen dienen beschouwd te worden, de administratie die verzekerde dat de criteria permanent worden toegepast, dat het niet verplicht karakter ervan niet inhoudt dat de dienst vreemdelingenzaken naar zijn genoegen de criteria kan toepassen daar dit leidt tot willekeur en juridische onzekerheid.

De motivering van de bestreden beslissing waar deze eenvoudig stelt dat de richtlijn Turtelboom en de instructie 19 juli 2009 werden vernietigd door de Raad van State, is geen afdoende motivering met betrekking tot de door verzoekers opgeworpen elementen bij verwijzing naar de criteria die in deze richtlijn/instructie ontwikkeld werden. Verzoekers hadden deze criteria ingeroepen vanuit de engagementen van de staatssecretarissen, de administratie en het verbod op willekeur en rechtsonzekerheid (zoals bepaald door de Raad van State).

De motiveringsverplichting en het rechtszekerheidsbeginsel zijn geschonden."

3.2. Eerste verzoeker erkent in zijn beroep, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, dat hij dezelfde middelen herneemt als deze die terug te vinden zijn in het beroep, uitgaande van tweede en derde verzoeksters tegen de derde bestreden beslissing (pagina 2 verzoekschrift: "Verzoeker zal zich dan ook beroepen op de middelen die ook door zijn echtgenote tegen het bevel ontwikkeld werden").

Het volstaat dan ook dat de Raad hetzelfde middel in beide beroepen éénmalig herneemt.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"III. IN RECHTE, DE MIDDELEN

Verzoeker ontwikkelt dezelfde middelen als zijn echtgenote mevrouw R. A. D. M., als volgt:

ENIG MIDDEL:

Schending van artikel 7, eerste alinea, 1°, artikel 52/3 § 1, artikel 74/14 § 3, eerste lid, 6° en artikel 62 § 2 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen. Schending van artikel 8 E.V.R.M. Schending van artikel 3, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het kind. Schending van artikel 24.2 en artikel 41 van het Handvest van de rechten van de EU-burger. Schending van artikel 22bis Grondwet. Schending van de zorgvuldigheidsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel. Schending van het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel.

Eerste onderdeel,

Het bevel is gegeven bij toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Er wordt gesteld: 'inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.'

Dit motief is onjuist. Betrokkene is wel in het bezit van een geldig Venezolaans paspoort.

Om reden dat de grondslag van de beslissing onjuist is dient zij vernietigd te worden.

Tweede onderdeel,

Verzoekers werden niet gehoord met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Conseil d'Etat heeft in het arrest n° 253.942 van 9 juni 2022, gesteld dat de formele motivering van een administratieve beslissing vereist dat met betrekking tot een bevel om het grondgebied te verlaten de motieven erin worden uiteengezet. 'Dès lors que l'autorité doit notamment avoir égard, lors de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, au respect des droits fondamentaux de l'étranger, il lui appartient donc d'expliquer comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 précité en tenant compte notamment de la vie familiale de la personne concernée.... Dès lors qu'un ordre de quitter le territoire a une portée juridique propre ... cet ordre doit faire l'objet d'une motivation spécifique ... eu égard à la portée qu'a cette mesure.'

Het arrest van 9 juni 2022 betreft een evolutie in de rechtspraak van de Raad van State als cassatierechter.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dit arrest inmiddels toegepast. Zie CCE 24 novembre 2022, n° 280 693 inzake El Rhardag t. Etat Belge, en CCE 24 novembre 2022, n° 280 942 inzake Ugur t. Etat Belge.

Verwerende partij heeft inmiddels deze rechtspraak van de Conseil d'Etat in rekening gebracht en in de hier voorliggende zaak werden in het bevel om het grondgebied te verlaten motieven ontwikkeld met betrekking tot het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van betrokkenen.

Verzoekers zijn van mening dat het arrest van 9 juni 2022 van de Conseil d'Etat ook als gevolg heeft dat in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten ook het hoorrecht dient gerespecteerd te worden.

Het arrest stelt dat met betrekking tot een bevel de overheid de fundamentele rechten van de vreemdeling moet respecteren en dat het bevel een eigen juridische draagwijdte heeft.

Het hoorrecht behoort tot de fundamentele rechten en het hier gegeven bevel heeft een eigen juridische draagwijdte (wettelijke grondslag is anders dan deze voor internationale bescherming of aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet). De gevolgen zijn ook anders dan bij asiel of regularisatie.

Het belang van een specifiek hoorrecht in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten blijkt ook (zie derde onderdeel, 2.2.) uit het gegeven dat in het bevel om het grondgebied gemotiveerd wordt vanuit de 'negatieve afsluiting' van artikel 9bis vreemdelingenwet, maar dan precies met betrekking tot elementen van integratie, die nu precies niet in rekening werden gebracht bij de beoordeling van de aanvraag 9bis vreemdelingenwet.

Verzoekers werden niet specifiek gehoord.

Moesten verzoekers gehoord zijn dan hadden zij kunnen wijzen op de vrees voor terugkeer ondanks hun afgewezen asielaanvragen (huidige situatie van de mensenrechten; onderscheid vrees voor terugkeer in kader asiel dan in kader beoordeling bevel), op hun zeer ontwikkeld privéleven en integratie (waarmee bij de beoordeling van de aanvraag 9bis vreemdelingenwet geen rekening was gehouden; werk van verzoekster; haar gelijkgesteld diploma architecte, bijdrage tot sociale en economische leven in België), met de specifieke activiteiten van het kind wat niet alleen haar schoolgaan betrof maar ook haar leven buiten de school (lezen, judo, lopen...), op de psychische druk die rust op verzoekster en haar kind, enz... Dit alles had tot een andere beslissing kunnen leiden.

Derde onderdeel, De beslissing schendt artikel 8 EVRM en miskent de integratie en verblijfsduur van verzoekers in België

1.

De gevestigde rechtspraak in verband met belangen van het gezins-, familie- en privéleven wordt niet gerespecteerd door de bestreden beslissing

Het recht op artikel 8 E.V.R.M. van verzoekers kan een omstandigheid uitmaken die maakt dat er geen bevel wordt afgeleverd. Artikel 8 EVRM betreft een hogere rechtsnorm dan de in de bestreden beslissing aangewende artikels van de vreemdelingenwet.

Verzoekers verwijzen in dit kader naar het arrest nr. 167 409 van 11 mei 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, (eigen onderlijning)

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het Hof) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda - Muzinga v. Frankrijk*, par. 68). Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven blijkt dat dit begrip niet is gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM. Het Hof onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-111; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, §53, 2002-1). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59). De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven evenwel niet absoluut is. Het kan immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van deze bepaling uitdrukkelijk hebben uiteengezet. Het Hof stelde eveneens dat het intrekken van een verblijfsrecht, bijvoorbeeld omdat de persoon werd veroordeeld voor een crimineel feit, een inmenging betekent in zijn of haar recht op eerbiediging van het privé- en of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, § 104). De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De Staat beschikt daarbij over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, 31 januari 2006, § 39; EHRM, *Sen v. Nederland*, 21 december 2001, § 31; EHRM, *Ahmut v. Nederland*, 28 november 1996, § 63; EHRM, *Gül v. Zwitserland*, 19 februari 1996, § 38; EHRM, *Keegan v. Ierland*, 26 mei 1994, § 49). In casu zou er sprake kunnen zijn van een eerste toelating. De Raad stelt weliswaar op basis van het administratief dossier vast dat verzoeker van januari 2009 tot februari 2012 in het bezit was van een

attest van immatriculatie. Daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een eerste toelating dan wel een inmenging in het privéleven, is dit onderscheid in casu van relatief belang, nu in het geval van de eerste toelating moet worden overgegaan tot een fair balance test naar de eventuele positieve verplichtingen van de Staat en in het geval van een inmenging tot een proportionaliteitsonderzoek. Het Hof erkent de relativiteit van dit onderscheid in zijn rechtspraak (EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, Kaplan en anderen v. Noorwegen, § 68 - 69 met verwijzing naar: EHRM 26 april 2007, Konstatinov v. Nederland, no. 16351/03, § 46; EHRM 1 december 2005 Tuquabo-Tekle en anderen v. Nederland, no. 60665/00, § 42; EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63, Reports of Judgments and Decisions 1996-VI; EHRM 19 februari 1996, Gül v. Zwitserland, § 63, Reports of Judgments and Decisions 1996-I; EHRM 21 februari 1990, Powell and Rayner v. Verenigd Koninkrijk, § 41, Series A no. 172). Uit de rechtspraak van het Hof blijkt immers dat hoewel er een onderscheid kan gemaakt worden tussen beide soorten van beoordeling, zowel in het kader van een proportionaliteitsonderzoek als in het kader van de fair balance toets het oordeel afhankelijk zal zijn van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend geval, van de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt bij verwijdering naar het land van bestemming, van de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, van de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

2. Toepassing

2.1.

De bestreden beslissing spendeert 2,5 lijnen aan het gezins- en familieleven. Het wordt in feite niet in overweging genomen omdat de ganse familie moet terugkeren naar Venezuela en bijgevolg 'het gezin behouden blijft.'

Het is duidelijk dat artikel 8 EVRM op een wijze wordt toegepast die fundamenteel ingaat tegen de hoger geciteerde rechtspraak. Het gezins- en familieleven worden op zich op onjuiste wijze toegepast door ondermeer niet te overwegen waarom dit wel in Venezuela en niet in België zou moeten voortgezet worden.

De vereiste faire balance toets en proportionaliteitsafweging zijn volledig afwezig.

Het artikel 8 EVRM wordt dan nog louter beperkt tot het gezins- en familieleven, en het privéleven dat een andere en ruimere inhoud heeft dan het loutere gezins- en familieleven, wordt niet overwogen.

Op zich volstaat dit gebrek aan en in de motivering om een schending van artikel 8 EVRM en van de motiveringsplichting te staven.

2.2.

Ondergeschikt wordt hierbij nog gewezen op de motivering (4de alinea pagina 2) in de bestreden beslissing in verband met de aanvraag 9bis.

In dat motief wordt gesteld dat betrokkenen in het kader van die aanvraag de mogelijkheid hadden om eventuele elementen van integratie aan te brengen. 'We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 7.11.2022 negatief afgesloten werd.'

In die beslissing van 7.11.2022 in verband met de aanvraag 9bis werd als laatste motiveringsalinea gesteld

dat 'de overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen in de Belgische maatschappij zijn geïntegreerd, dat mevrouw R. A. tewerkgesteld is geweest, dat mevrouw R. A. een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur belofte kreeg, dat mevrouw R. A. vrijwilligerswerk deed, dat meneer H. M. als seizoenarbeider heeft gewerkt, dat meneer H. M. een voorlopig Belgisch rijbewijs heeft, dat mevrouw R. A. en haar dochter beide een bibliotheekkaart hebben van de gemeente Geetbeets, dat de dochter ingeschreven is voor activiteiten van het Speelplein, dat de dochter deelnam

aan de 30ste Vlaamse veldloopweek voor scholen en is aangesloten bij de Judoclub Geetbeets, dat betrokkenen persoonlijk waren uitgenodigd om het nationaal défilé tijdens de nationale feestdag bij te wonen, dat betrokkenen zijn ingeschreven bij de Christelijke mutualiteit, dat betrokkenen een ruime vrienden en kenniskring hebben opgebouwd) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.'

Verzoekers hadden in de 9bis-aanvraag van 16 april 2021 op pagina 5-7 onder de titel 'Privéleven van verzoekers: artikel 8 EVRM', inderdaad gewezen op:

-de verblijfsduur van 3 jaar, merendeels in een procedure internationale bescherming;

-volledige integratie, gezins- en familielevens in België:

(1) in dat kader hebben zij gewezen op het serieus sociaal netwerk dat zij uitgebouwd hebben; inburgering van beide ouders; Nederlandse taalkennis.

(2) in dat kader hebben zij gewezen op hun doorgedreven wil om economisch actief te zijn in België.

Voor R. A.: inschrijving VDAB, individuele beroepsopleiding bouwkundig tekenaar onder IBO met contract bij architectenbureau; tweemaal allerhande vrijwilligerswerk o.a. via gemeentebestuur Geetbeets, kinderopvang vrije basisschool; tewerkstelling als poetspersoneel school S.-P.; gelegenheidsarbeidster firma B. O.; tewerkstelling via Randstad. Zij bekwaam gelijkwaardigheid van haar buitenlands architecten diploma uit Venezuela op niveau bachelor en had direct daarna een arbeidsovereenkomst met een architectenbureau. Zij legde loonbrieven voor.

Voor H. M.: seizoenarbeider 2020; Venezolaans rijbewijs omgezet in voorlopig Belgisch rijbewijs (o.a. vrachtovervoer).

(3) in dat kader hebben zij gewezen op de integratie van de dochter D. School sedert 1.9.2018, reeds drie schooljaren (thans vier). Bibliotheekkaart en leest veel. Sportief: deelname veldloopweek scholen; judoclub Geetbeets; deelname Speelpleinen.

(4) in dat kader hebben zij gewezen op aspecten van integratie van de ganse familie: de uitzonderlijke eer van een persoonlijke uitnodiging défilé op Nationale Feestdag 21 juli 2019; correcte betalingen aan Fedasil; brieven van vrienden en kennissen, met 'in het oog springend' brief R. G. die zelf 18 jaar voor de dienst vreemdelingenzaken gewerkt heeft en die de regularisatie ondersteunt; attest OCMW Geetbeets dat doorgedreven integratie aantoonde.

Op basis van al deze elementen hadden verzoekers gesteld dat dit gezins- en/of privéleven de aanvraag rechtvaardigt.

Het is dan ook een niet afdoende (eigenlijk cynische) redenering om met betrekking tot het bestreden bevel te motiveren dat de elementen van integratie niet in aanmerking worden genomen precies omdat deze waren aangebracht in de aanvraag 9bis, maar deze 'definitief is afgesloten'.

De motivering steunt bijgevolg om de integratie af te wijzen op een beslissing die deze integratie niet eens beoordeeld heeft.

Een niet afdoende motivering kan moeilijk duidelijker zijn. Minstens wordt het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Vierde onderdeel, de beslissing schendt de rechten en belangen van het minderjarig kind.

1.

Verzoekers verwijzen naar de specifieke overwegingen over het belang van minderjarige kinderen in het arrest nr. 167 409 van 11 mei 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. (eigen onderlijning)

Verzoeker stipt geheel terecht aan dat door het Hof bijzondere aandacht wordt besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een fair

balance test: “the Court observes that the best interests of the applicant’s children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Intvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. » En verder “It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.” (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, § 118-120). Zie ook in het kader van de proportionaliteit: “Lorsqu’il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d’un âge où ils peuvent s’adapter à un environnement différent (voir parmi d’autres, Darren Omoregie et autres, précité, §66, Arvelo Aponte c. Pays-Bas, n° 28770/05, § 60, 3 november 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu’il s’agit de familles avec enfants, l’intérêt supérieur de l’enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l’évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention. » (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, § 143 - 144). Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben. Hierbij benadrukt verzoeker terecht dat moet worden rekening gehouden met de fundamentele vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop ze zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving. Het Hof heeft reeds herhaaldelijk verklaard dat de vereisten van de bepalingen van het Verdrag moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag (EHRM 5 februari 2002, Conka t. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66 en GwH 16 januari 2014, nr. 1-2014, B. 8.3.).

2. Toepassing

2.1.

Met betrekking tot het hoger belang van het kind motiveert de bestreden beslissing op pagina 1.

De beslissing aanvaardt dat het kind schoolgaand is, maar stelt dat wanneer het kind in het land van herkomst geen toegang zou hebben tot onderwijs, de bewijslast hiertoe bij de vreemdeling ligt. Verder wordt gesteld dat de eventuele mindere kwaliteit van het onderwijs niet weerhouden kan worden. Tenslotte wordt gesteld dat het recht op onderwijs niet inhoudt dat de vreemdeling kan kiezen in welk land hij onderwijs volgt.

2.2.

Het gaat om een loutere stereotype motivering die in zowat alle beslissingen in verband met het schoollopen van minderjarige kinderen voorkomt; er is geen specifieke motivering met betrekking tot de concrete elementen die met betrekking tot het kind in de aanvraag 9 bis die in het administratief dossier aanwezig was werden aangehaald.

In de mate dat niet zou aanvaard worden dat in deze het hoorrecht diende gerespecteerd te worden, quod non, dan diende alleszins rekening te worden gehouden met de elementen die verzoekers in het kader van de belangen en de situatie van het kind hadden aangebracht, daar deze in het administratief dossier aanwezig zijn.

2.3.

De motivering is beperkt tot het aspect ‘onderwijs’, terwijl het hoger belang van het kind een veel ruimere rechtsbasis, en dus motivering vereist.

De beslissing motiveert niet op basis van de aan het kind toegekende rechten in het Kinderrechtenverdrag, het Handvest en de Grondwet.

Artikel 22bis Grondwet formuleert het recht op eerbiediging van de morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit van het kind; het recht om zijn mening te kennen te geven in alle aangelegenheden die het aangaat; het belang van het kind als eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

Artikel 3 Kinderrechtenverdrag en artikel 24.2 Handvest stellen dat de belangen van het kind bij een beslissing die voor het kind gevolgen heeft 'de eerste overweging' en 'een essentiële overweging zijn'.

Artikel 28-29 Kinderrechten verdrag bepalen het recht op onderwijs en ontplooiing van het kind.

De directe werking van het Kinderrechtenverdrag juncto artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten EU is erkend. Daardoor heeft artikel 3 Kinderrechtenverdrag directe werking in België wanneer het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht. (RvV nr. 97.183 van 21.2.2013; RvV nr. 123.160 van 28.4.2014; RvV nr. 121.015 van 20.3.2014). Daar de weigeringsgrond een omzetting is van het Europees recht moet ook rekening gehouden worden met het Handvest. Het Kinderrechtenverdrag heeft het directe werking.

2.4.

De overwegingen gaan niet uit van de vereiste dat het hoger belang van het kind 'zeer belangrijk' is, dat er 'bijzondere aandacht' aan moet besteed worden en dat de belangen van het kind de eerste overweging (artikel 3 Kinderrechtenverdrag) en de essentiële overweging (artikel 24.2 Handvest) moeten zijn bij elke beslissing die gevolgen heeft voor het kind. Een stereotype motivering beantwoordt niet aan die vereiste.

De motivering gaat enkel over de schoolcarrière van het kind, terwijl de situatie van het kind een veel ruimere beoordeling vereist, conform de elementen die in het kader van het Kinderrechtenverdrag in aanmerking moeten worden genomen. Zo houdt de beslissing geen rekening met de duurtijd van het verblijf van het kind, noch met het feit dat het belangrijke buitenschoolse activiteiten had aangetoond.

Evenmin motiveert de stereotype redengeving op afdoende wijze over de praktische haalbaarheid van de terugkeer van het kind naar Venezuela en houdt zij op geen enkele wijze rekening met de proportionaliteit; er wordt geen 'voldoende gewicht' gegeven aan het belang van het kind. De fundamentele vraag of het kind zich nog kan aanpassen aan een andere omgeving, komt niet eens aan bod.

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de looptijd van de studies; inmiddels vier jaar. Er wordt geen rekening gehouden met de leeftijd van het kind (12 jaar op het ogenblik van de beslissing), wat om pedagogische redenen een belangrijk schamierjaar is in het leven van kinderen. Artikel 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag die het recht op onderwijs vestigen om dit 'geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken' en met als doel 'een zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en vermogens' worden niet gerespecteerd. De schoolcarrière van een kind van twaalf jaar afbreken voor een periode van zes maanden tot een jaar is in strijd met vermelde rechten.

Het motief miskent dat de verplichting om terug te keren inderdaad een ernstige inbreuk vormt op de normale schoolcarrière van het kind.

De motiveringsverplichting en de in het middel vermelde artikels van het Kinderrechtenverdrag, van het Handvest en van de Grondwet, werden geschonden.

Verder werd er met betrekking tot de belangen van het kind geen effectieve proportionaliteitstoets uitgevoerd, is de beslissing minstens niet redelijk en onzorgvuldig.

Vijfde onderdeel,

1.

De bestreden beslissing geeft een termijn van zes dagen om het grondgebied te verlaten.

Die termijn wordt gesteund op artikel 74/14 §3, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat van de termijn van dertig dagen kan afgeweken worden als de internationale bescherming

niet-ontvankelijk werd verklaard of kennelijk ongegrond, en dat een termijn van minder dan zeven dagen kan worden beslist.

2.

De bestreden beslissing geeft een loutere vermelding van deze rechtsbasis. De formele motivering is aanwezig. Maar de beslissing bevat geen enkele materiële motiveringsverplichting. Vermelde wetsbepalingen stellen dat van de termijn van dertig dagen 'kan' afgeweken worden; het gaal om een discretionaire bevoegdheid, en niet om een verplichting. De ratio legis van deze wetgeving is dat om specifieke redenen en situaties de overheid kan beslissen tot de noodzakelijkheid om een bepaalde vreemdeling die in het kader van de asielaanvraag werd afgewezen als niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond, versneld te kunnen terugwijzen.

Dit houdt in dat wanneer van die termijn wordt afgeweken een specifieke materiële motivering vereist is, om te stellen waarom in casu effectief van die termijn afgeweken wordt. Het is niet omdat het artikel op verzoekers kan toegepast worden dat het moet toegepast worden. Het gaat niet om een verplichte of automatische toepassing. Elke specifieke materiële redengeving ontbreekt."

3.3. Verzoekers bekritisieren inhoudelijk alle bestreden beslissingen en voeren aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Zij stellen dat de motieven niet afdoende zijn en voeren de schending van artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet aan.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4.1. Verzoekers voeren tegen alle bestreden beslissingen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De Raad merkt vooreerst op dat alle bestreden beslissing gelijktijdig zijn ter kennis gegeven en aldus al hun motieven in hun geheel moeten gelezen worden bij het onderzoek naar de toepassing van artikel 8 van het EVRM. De tweede en derde bestreden beslissing verwijzen trouwens naar motieven van de eerste bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers samen een kerngezin vormen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Deze bepaling bevat geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen. Het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelt dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen. De belangen, beschermd door artikel 8 van het EVRM, moeten op passende wijze in rekening worden gebracht. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mungenzi/Frankrijk*, § 62). Deze stelling wordt correct door verzoekers voorgehouden.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden, kenbaar gemaakt, worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissingen voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing mogen worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken. Indien dit het geval is, wordt nagegaan of de verwerende partij op correcte wijze deze afweging resulteerde in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. De Raad moet vervolgens nazien of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

3.4.2. Wat het familieleven van verzoekers betreft, blijkt dat verzoekers samen een kerngezin vormen bestaande uit ouders en een minderjarig kind, dat 12 jaar oud is.

De bestreden beslissingen wijzen erop dat deze geen scheiding onder deze familieleden teweegbrengt nu de tweede en derde bestreden beslissing alle gezinsleden treft. Er is geen verbreking van de familiale banden. Deze vaststellingen in de bestreden beslissingen zijn correct. Verzoekers betwisten niet het motief dat een meerderjarige tante die in Italië verblijft niet behoort tot het kerngezin. Bijkomende elementen die de normale affectieve banden met dit familielid overstijgen, zijn niet aangetoond volgens de bestreden beslissingen. Dit motief laten verzoekers ongemoeid. Een schending van het gezinsleven en het familieleven in het kader van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4.3. Verzoekers leveren een uitgebreide kritiek over de beoordeling door de verwerende partij van hun privéleven in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Samenvattend stellen zij:

- Het recht op artikel 8 van het EVRM kan een buitengewone omstandigheden zijn;
- Zij hebben een verblijfsduur in België van drie jaar;
- Zij zijn volledig geïntegreerd, hebben een serieus sociaal netwerk, Nederlandse taalkennis en zijn economisch actief met verwijzing naar het werk van eerste en tweede verzoekers, hun beroepsopleiding, het vrijwilligerswerk van tweede verzoekende partij, haar gelijkwaardig diploma behaalde in België, haar loonbrieven en het omgezet thans Belgisch rijbewijs en de seizoenarbeid van eerste verzoeker;
- Derde verzoekende partij heeft drie schooljaren in België achter de rug, is geïntegreerd wat blijkt uit haar bibliotheekkaart, deelname aan de veldloopweek scholen, judoclub Geetbets, deelname aan speelpleinen;
- Uitzonderlijke eer van persoonlijke uitnodiging van de défilé tijdens de Nationale Feestdag, vele brieven van vrienden en kennissen, zelfs van iemand die 18 jaar werkte bij de Dienst Vreemdelingenzaken en die hun regularisatie ondersteunt, attest OCMW Geetbets.

Verzoekers betogen in essentie dat hun aangehaalde elementen nooit zijn onderzocht in het kader van artikel 8 van het EVRM.

De eerste bestreden beslissing merkt hierover op:

“Verder tonen betrokkenen ook niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien dient er opgemerkt te worden de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale en/of sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat wil zeggen dat betrokkenen niet definitief gescheiden zullen worden van hun sociale relaties, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

De tweede en derde bestreden beslissingen stellen:

“Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 07.11.2022 negatief afgesloten werd.

Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

Uit de lezing van alle bestreden beslissingen blijkt aldus dat het enige onderzoek in het kader van de toepassing van artikel 8 van het EVRM over het privéleven handelt over de “sociale banden” van verzoekers die niet “zodanig hecht zijn” dat hun desgevallende tijdelijke terugkeer naar het herkomstland niet disproportioneel is. De tweede en derde bestreden beslissing verwijzen naar de motieven van de eerste bestreden beslissing. De tweede en derde bestreden beslissing hebben geen oog voor het gegeven dat in de eerste bestreden beslissing is gesteld:

“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sedert 25.06.2018 in België verblijven, dat betrokkenen in de Belgische maatschappij zijn geïntegreerd, dat mevrouw R. A. tewerkgesteld is geweest, dat mevrouw R. A. een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur belofte heeft, dat mevrouw R. A. vrijwilligerswerk deed, dat meneer H. M. als seizoensarbeider heeft gewerkt, dat meneer H. M. een voorlopig Belgisch rijbewijs heeft, dat mevrouw R. A. en haar dochter juffrouw H. R. beide een bibliotheekkaart hebben van de gemeente Geetbeets, dat betrokkenen’s dochter juffrouw H. R. ingeschreven was voor activiteiten van het Speelplein, dat betrokkenen’s dochter juffrouw H. R. deelnam aan de 30ste Vlaamse veldloopweek voor scholen en is aangesloten bij de Judoclub van Geetbeets, dat betrokkenen persoonlijk waren uitgenodigd om het nationaal défilé tijdens de nationale feestdag bij te wonen, dat betrokkenen zijn ingeschreven bij de Christelijke mutualiteit, dat betrokkenen een ruime vrienden – en kennissenkring hebben opgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”, wat feitelijk betekent dat de verwerende partij over deze elementen (nog) geen oordeel velt.

In de eerste bestreden beslissing wordt niet afdoende uitgelegd waarom de sociale banden niet “zodanig hecht zijn” en wordt gesteld dat de concrete elementen niet worden beoordeeld omdat zij behoren tot de gegrondheidselementen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Evenmin blijkt uit de eerste bestreden beslissing of de voorgelegde getuigenverklaringen werden onderzocht of bekeken en waaruit precies blijkt dat de voorgehouden sociale banden niet “hecht” genoeg zijn. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat wel het schoolgaan van de kinderen wordt besproken.

De verzoekers houden voor dat niet met alle elementen is rekening gehouden. In hun aanvraag, gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwezen zij onder de ontvankelijkheidsvoorwaarden ook naar:

“In het oog springend is de verklaring op eer afgeleverd door de heer R. G., die zieh lovend uitdrukt over de snelle manier waarop de familie zieh de Nederlandse taal eigen heeft gemaakt en de inspanningen die zij reeds hebben ondernomen en nog steeds ondernemen om zieh in onze samenleving te integreren. De heer G. benadrukt in zijn verklaring dat hij 18 jaar lang gewerkt heeft voor de Dienst Vreemdelingenzaken, bijgevolg vertrouwd is met het doel, de draagwijdte en de noodzaak van de Vreemdelingenwet, doch hamert op de inspanningen van het gezin om zieh ten voile te integreren in de lokale sociale gemeenschap.

De overige verklaringen getuigen van een gezin met een enorm verantwoordelijkheidsbesef, die worden beschouwd als zijnde eerlijke, oprechte, sympathieke mensen en die hun de Nederlandse taal op zeer korte tijd eigen hebben gemaakt.”

De Raad kan in de eerste bestreden beslissing geen antwoord vinden buiten de loutere vaststelling dat integratie behoort tot de gegrondheidsfase en deze elementen zijn niet onderzocht in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Het onderzoek in het kader van artikel 9bis vergt een verschillend onderzoek dan een te verrichten onderzoek in het kader van artikel 8 van het EVRM. Immers bij het niet-ontvankelijk verklaren van

dergelijke aanvraag hoeft de verwerende partij enkel na te gaan of er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en hoeft zij niet in te gaan op aangebrachte gegrondheidselementen.

Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is een feitenkwestie.

Het Hof oordeelt dat de gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven, alsook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om contacten/relaties met andere mensen en met de buitenwereld in het algemeen aan te knopen en te onderhouden (EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123). Het Hof verduidelijkt dat de waarborg van artikel 8 van het EVRM principieel bedoeld is om de ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van de persoonlijkheid van ieder individu in de relaties met zijn naasten (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 83).

Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM primeert op de Belgische wetgeving. In het kader van de tweede en derde bestreden beslissing moest de verwerende partij een onderzoek voeren naar de toepassing van artikel 8 van het EVRM. Noch uit de tweede en derde bestreden beslissing blijkt dat dit onderzoek afdoende is geschied. Ook uit het administratief dossier (waaronder de synthesenota van 20 oktober 2022 nr 8666584) blijkt dit niet.

Dit klemmt nog meer nu de verzoekers in hun aanvraag, gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het volgende aanhaalden:

"Privéleven van verzoekers: artikel 8 van het EVRM

Verzoekers zijn ongeveer 3 jaar in België, waarvan het merendeel in een procedure om internationale bescherming, en hebben zich volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving.

Verzoekers hebben de tijd gehad om een serieus sociaal netwerk uit te bouwen en alle nodige maatregelen te treffen voor hun integratie in België.

Mevrouw R. A. D. M. heeft op 10.05.2019 haar attest van inburgering behaald, terwijl de heer H. M. J. A. dit deed op 08.11.2019 (stuk 2).

Verzoekers hebben verregaande inspanningen geleverd om hun de Nederlandse taal eigen te maken, wat blijkt uit de verschwende certificaten die zij glansrijk behaalden (voor mevrouw R. A. tot en met niveau 2.2 en voor de heer H. R. tot en met niveau 2.1) (stuk 3). Uit het attest van het OCMW te Geetbeets blijkt dat mevrouw R. A. uiteindelijk niveau 4 van Nederlandse lessen behaalde en de heer H. M. niveau 3.2 (stuk 26).

Gedurende de afgelopen jaren hebben zij zich op dusdanige wijze in de Belgische maatschappij geïntegreerd, zowel op sociaal en cultureel vlak als met betrekking tot andere aspecten van het maatschappelijk leven

Bovendien vertonen verzoekers een doorgedreven wil om economisch actief te zijn in België.

Zo heeft mevrouw R. A. zich op 22.01.2019 inschreven bij de VDAB als werkzoekende (stuk 4).

Op 28.08.2019 ondertekende zij een overeenkomst voor een individuele beroepsopleiding voor bouwkundig tekenaar (onder IBO contract met L. T. Architectuur BVBA) (stuk 5).

Daarvoor verrichtte mevrouw R. A. allerhande vrijwilligerswerk tegen een forfaitaire vergoeding. Zo ondertekende zij op 20.11.2018 een eerste afsprakennota met het gemeentebestuur AC D. M. Geetbeets om zich te engageren binnen de kinderopvang van de Vrije Basisschool H. (stuk 6).

Op 29.04.2019 ontving zij een attest van tewerkstelling, waarin bevestigd wordt dat zij van 11.03.2019 tot 04.04.2019 tewerkgesteld was als poetspersoneel bij het Schoolbestuur S.- P. VZW (stuk 7).

In de maanden april en mei 2019 werkte zij als gelegenheidsarbeidster voor de firma J. R. B. O. (stuk 8). Van 26.06.2019 tot en met 24.07.2019 was zij tewerkgesteld via Randstad (stuk 9).

Op 23.07.2019 ondertekende zij wederom een afsprakennota met het gemeentebestuur Geetbeets (stuk 10) en uit de vrijwilligersfiches voor juli en augustus 2019 blijkt dat zij effectief op vrijwillige basis gewerkt heeft voor de poetsdienst (stuk 11).

Op 17.03.2020 verkreeg zij de gelijkwaardigheid van haar buitenlands diploma. Haar diploma uit Venezuela werd als gelijkwaardig erkend met de Vlaamse graad van Bachelor in de architectuur (stuk 12).

Vrijwel meteen hier op volgend, met name op 19 03 2020, verkreeg mevrouw R. A. een arbeidsovereenkomst voor bedienden voor onbepaalde duur bij A. BV (stuk 13). Zodra de verblijfssituatie van de familie in orde is heeft mevrouw R. A. de mogelijkheid om hier meteen terug aan de slag te kunnen gaan (stuk 26).

Mevrouw R. A. D. M. legt tevens haar loonbrieven die betrekking hebben op de maanden maart tot en met December 2020 neer om aan te tonen dat zij effectief gewerkt heeft en over genoeg inkomsten beschikte om in haar eigen levensonderhoud te voorzien (stuk 14).

De heer H. M. heeft op zijn beurt in de maanden augustus en September 2020 als seizoenarbeider gewerkt (stuk 15).

Bovendien heeft hij zijn Venezolaans rijbewijs laten omzetten naar een voorlopig rijbewijs met geldigheid in België, dit om de zoektocht naar werk te faciliteren en zich verder te integreren in de Belgische maatschappij (stuk 16).

Wat betreft de minderjarige dochter van verzoekers, ook zij is volop haar leven in de Belgische maatschappij aan het vorm geven.

Zo loopt zij reeds sinds 01.09.2018 school te VBS H., gevestigd in de (...) te 3450 Geetbeets. Zij doorliep het derde leerjaar in het schooljaar van 01.09.2018 tot 30.06.2019, het vierde leerjaar van 01.09.2019 tot 30.06.2020 en zit momenteel in het vijfde leerjaar, dat loopt van 01.09.2020 tot 30.06.2021 (stuk 17).

Mevrouw R. A. D. M. en haar dochter, mevrouw H. R. D., beschikken beiden over een bibliotheekkaart van de bibliotheek te Geetbeets (stuk 18).

Het feit dat de dochter van verzoekers gretig leest en zich op die wijze de Nederlandse taal machtig maakt blijkt uit de verschillende AVI certificaten die zij behaalt heeft (stuk 19).

Bovendien is de dochter zeer sportief en integreert zij zich verder in de Belgische samenleving door deel te nemen aan de 30^{se} Vlaamse veldloopweek voor scholen op 25.09.2018 (stuk 19) en heeft zij zich aangesloten bij de Judoclub van Geetbeets (stuk 20).

Op 13.07.2020 en 15.07.2020 werd de dochter van verzoekers ingeschreven voor activiteiten georganiseerd door het Speelplein (stuk 21).

Bovendien werd de familie op persoonlijke wijze uitgenodigd om het Défilé van de strijdkrachten en de burgerlijke hulpdiensten op de Nationale Feestdag op 21.07.2019 bij te wonen in aanwezigheid van Hunne Majesteiten de Koning en de Koningin (stuk 22). Deze uitzonderlijke eer die de familie te beurt viel toont aan dat zij dusdanig geïntegreerd zijn in onze maatschappij dat men het gepast achtte om hen een strikt persoonlijke uitnodiging toe te kennen om één van de belangrijkste dagen in België te mogen bijwonen en dit in het bijzijn van ons Koningspaar.

Het gezin is eveneens ingeschreven bij de Christelijke Mutualiteit (stuk 23).

Het gezin betaalt een tussenkomst aan Fedasil, aangezien zij werken in een opvangcentrum verblijven. Deze betalingen worden steeds op correcte wijze uitgevoerd en zij voegen de nodige bewijsstukken toe om dit aan te tonen (stuk 24).

Het is duidelijk dat verzoekers zich geïntegreerd hebben in België. Dit blijkt eveneens uit de verklaringen op erewoord die door vrienden en kennissen werden afgeleverd (stuk 25).

In het oog springend is de verklaring op eer afgeleverd door de heer R. G., die zich lovend uitdrukt over de snelle manier waarop de familie zich de Nederlandse taal eigen heeft gemaakt en de inspanningen die zij reeds hebben ondernomen en nog steeds ondernemen om zich in onze samenleving te integreren. De heer G. benadrukt in zijn verklaring dat hij 18 jaar lang gewerkt heeft voor de Dienst Vreemdelingenzaken, bijgevolg vertrouwd is met het doel, de draagwijdte en de noodzaak van de Vreemdelingenwet, doch hamert op de inspanningen van het gezin om zich ten volle te integreren in de lokale sociale gemeenschap.

De overige verklaringen getuigen van een gezin met een enorm verantwoordelijkheidsbesef, die worden beschouwd als zijnde eerlijke, oprechte, sympathieke mensen en die hun de Nederlandse taal op zeer korte tijd eigen hebben gemaakt.

De doorgedreven wil van verzoekers om zich te integreren en de talloze stappen die zij hiertoe reeds sinds het pride begin van hun verblijf in België hebben ondernomen blijkt eveneens uit het lovend attest van het OCMW te Geetbeets. In het attest wordt op gedetailleerde wijze uiteengezet welke stappen het gezin reeds ondernomen hebben en stelt dat het gezin een toonbeeld is van integratie binnen de gemeente Geetbeets. Voorts getuigt het attest van het feit dat het gezin zeer zelfstandig en hulpvaardig zijn (stuk 26).

Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) beschermt het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische

samenleving noodzakelijk is voor het belang van de nationale en openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het bestaan van dit privéleven in België rechtvaardigt dat verzoekers haar aanvraag voor een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in België indient.

Verzoekers verplichten zich van het Belgisch grondgebied te verwijderen om een verblijfsvergunning aan te vragen, zou een maatregel zijn die niet in verhouding staat met het doel van het rechtsbeginsel en zou in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM."

Verzoekers maakten duidelijk dat zij een onderzoek naar de toepassing van artikel 8 van het EVRM essentieel achten en in hun geval zelfs als een buitengewone omstandigheid gold. Het antwoorden dat artikel 8 van het EVRM niet van toepassing is omdat de eerste bestreden beslissing geen verbreking van de familie teweegbrengt enerzijds en anderzijds louter vaststellen: *"Verder tonen betrokkenen ook niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien dient er opgemerkt te worden de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale en/of sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat wil zeggen dat betrokkenen niet definitief gescheiden zullen worden van hun sociale relaties, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."*, geeft geen verklaring waarom de indicaties in verband met artikel 8 van het EVRM geen beschermenswaardig door artikel 8 van het EVRM privéleven zijn, terwijl de tweede en derde bestreden beslissing, nochtans bevelen, zich in wezen beperken door te verwijzen naar de eerste bestreden beslissing omdat deze is afgewezen.

Voorts is het de Raad een raadsel wat het bestuur bedoelde in de eerste bestreden beslissing met de bewoordingen: *"dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM"* in het kader van de sociale banden.

Verzoekers stellen in hun middelen, gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing, correct:

"De motivering steunt bijgevolg om de integratie af te wijzen op een beslissing die deze integratie niet eens beoordeeld heeft."

De verwijzing naar de *"toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af"* doet hieraan geen afbreuk nu artikel 8 van het EVRM primeert op de toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet.

Het blijkt niet dat de verwerende partij, ook niet uit het administratief dossier, het privéleven van verzoekers, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, afdoende heeft onderzocht. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken. De verwerende partij heeft verschillende dienstige stukken in verband met de sociale banden en integratie en de banden die verzoekers hebben met de gemeenschap niet betrokken in de afweging naar het bestaan van een al dan niet beschermenswaardig privéleven, dit in het kader van artikel 8 van het EVRM. Ook de eerste bestreden beslissing dient een onderzoek te voeren naar artikel 8 van het EVRM en een antwoord te geven indien het wordt gevraagd, zoals *in casu*. Uit het antwoord, gegeven in de eerste bestreden beslissing, kan niet afgeleid worden of de niet besproken gegrondheidselementen van enige betekenis zijn in het kader van artikel 8 van het EVRM omdat niet geweten is wat de verwerende partij bedoelt met de *"sociale"* banden die niet *"hecht"* genoeg zijn of dat er sprake is van *"enige vorm van afhankelijkheid"*. Wat dit laatste betreft, is het de Raad een raadsel wat de eerste bestreden beslissing bedoelt. Verzoekers stellen correct dat de motivering niet afdoende is. In dat opzicht is artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet geschonden.

Voorts merkt de Raad op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing mogen worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Het komt verwerende partij toe, rekening houdend met alle aangebrachte elementen, een behoorlijke

afweging te maken tussen de privébelangen van de verzoekers en de belangen van de maatschappij, waaronder het handhaven van de immigratiecontrole.

3.5. De nota's met opmerkingen geven geen soelaas met betrekking tot het hierboven vastgestelde. In de nota met opmerkingen, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, houdt de verwerende partij voornamelijk een theoretisch betoog en benadrukt dat de maatregel, die desgevallend een tijdelijke terugkeer teweegbrengt, niet disproportioneel is. In de nota's met opmerkingen in de beroepen, gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing, gaat de verwerende partij niet in op het aspect van het privéleven in het kader van artikel 8 van het EVRM.

3.6. Verzoekers maken de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, in samenlezing met artikel 8 van het EVRM, aannemelijk.

In de hierboven beschreven mate zijn de middelen gegrond en leiden deze tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Bijgevolg behoeven de overige onderdelen van de middelen geen verder onderzoek.

4. Korte debatten in de zaken RvV X en RvV X

De verzoekende partijen hebben gegronde middelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vorderingen tot schorsing, als *accessoria* van de beroepen tot nietigverklaring, zijn zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / II, RvV X / II en RvV X / II worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 november 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard (RvV X), de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*) (RvV X) en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*) (RvV X) worden vernietigd.

Artikel 3

De vorderingen tot schorsing zijn zonder voorwerp in de zaken RvV X en RvV X.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN